

Vamp
(Piccoli Principi)

haar in die metamorfose en zelf transformeert hij tot een groteske Quasimodo. De Schone en het Beest. Cocteau. De wisselwerking tussen de pianomuziek voor hem en de Afrikaanse drums voor haar die zonder moeite voodoo-rituelen oproepen, vloeit naar het einde toe consequent en geheel vanzelfsprekend over tot samsmelten. Schoonheid, zonder meer, heldere intelligentie en eruditie, verbeeldingskracht, sensualiteit met een bijzondere, erotische lading.

Vamp: zeer grappig, niet saai maar wel lang. Meer valt er niet te vertellen.

Hoe je na Poppenspel Pats en de Muppets 'poppenspel' kunt actualiseren, dat is wat Minimal Teatro uit Empoli bezighoudt. De voorstelling wordt gemaakt naast een naar het publiek gerichte monitor, op een klein glazen tafeltje vlak voor de lens van een videocamera. De vertelster illustreert haar sprookje met vingerpoppes, een propje watten, een bloemblaadje, enz. die via piepkleine ingrepen voor de lens op het scherm tot heel andere dimensies en betekenissen uitgroeien. Een menselijke 'paint-box' ook. Het resultaat hiervan is eerlijk en uiterst grappig en het 'zien' wordt aan een duchtige onderzaging onderworpen, de fysica toont zijn dubbelzinnige gezicht. Theater op de vierkante centimeter uitgevoerd en 'geschilderd'. Als 'trailer' serveerde Minimal Teatro nog een extract uit *Sneeuwitje en de zeven dwergen* en hiervoor gebruikt men slechts de mond en twee zakspiegeltjes voor de cameralens. (Twee dames na afloop: zie je wel dat ze een kleine monitor had. Ik dacht al dat ze kon zien wat ze deed).

Het Kamermeisje: de naam al vond ik heel aantrekkelijk. Ik vond het heel goed geacteerd, maar ook een hele goede rolverdeling en de violist speelde voortreffelijk goed. Zijn muziek maakte er een zeer spannende sfeer bij.

Greet Vissers, regisseuse, drukt duidelijk haar stempel op het werk van het Antwerpse FroeFroe. Na *Blauw Vier*, gebaseerd op de herinneringen van Roald Dahl als gevechtspiloot op het eiland Malta, volgde nu *Dagboek van een Kamermeisje*. De wereld mag stilaan binnen bij dit gezelschap. Wie het perverse en cynisch-hypocriete milieu van Octave Mirbeau kent, weet dat een productie vanuit Mirbeau's heren- en meidenuniversum (macht en onderwerping) zeer ver van Roodkapje (alhoewel) en grote vriendelijke reuzen moet staan. Dat is ook zo, alleen werd de scherpte van de thematiek enigszins onschadelijk gemaakt doordat de heren en mevrouwen tot karikaturen werden herleid. De voorstelling drijft op sensualiteit en vrouwelijkheid waarbij de aandacht voor elkaar en spelplezier voorop staan. En in dat plezier vergalopperen de actrices zich soms, zodat alleen manieren overblijven. De drie actrices spelen alle personages en schakelen binnen deze regie zonder veel moeite van het ene naar het andere. Die overgangen zijn zeer expliciet alsof men er wat bang voor was dat de toeschouwer niet zou kunnen volgen. Deze speelse architectuur, met een violist als vierde acteurs (vaak nogal nadrukkelijk sferen onderstrepd) genoot bij zijn première heel erg van de Balzaal in de Vooruit te Gent. Ik vraag me af of de productie in andere culturele centra even innemend zal blijven rechtstaan.

Het Gevolg, uit Turnhout, onder artistieke leiding van Ignace Cornelissen, legt dit seizoen de nadruk op koningsdrama's. Een eerste resultaat daarvan is *Figuurlijk Natuurlijk*, geschreven en geregisseerd door Bart Meuleman, die ook Dr. Zero op een Ziggurat voor het Gevolg maakte. Deze nieuwe tekst en bijhorende voorstelling blijven volkomen onduidelijk in hun bedoelingen. Een prutserig verhaaltje over twee koningskinderen die geconfronteerd worden met het mateloze geweld dat in hun 'middeleeuwse' tijd schering en inslag was en waar zij, binnen deze anekdote, ook aan ten onder zullen gaan. Maar om zijn verhaaltje rond te maken, laat Meuleman zijn konings-

kindjes ontwaken uit een boze droom en zijn zij beiden tot twee gepensioneerde gidsen in een kasteelruïne gebombardeerd. Zo'n tour de force werd (zelfs) in het schoolopstel genadeloos afgestraft. Zo iets hier te mogen opvoeren laat een zeer kleffe en kneuterige smaak na. In de voorstelling schipperen de actrices, Katrien Meganck en Karina Geenen voortdurend tussen vertelfunctie en personage. Heeft dit schipperen te maken met de regie? Die regie lijkt immers niet organisch tot stand gekomen te zijn vanuit het mechanisme van de tekst zelf, lijkt er eerder bovenop gelegd. Beide actrices vullen weinig in, maar hun schijnbaar ontspannen houding en spel is een façade voor de verkramping waar ze gedurende de hele voorstelling niet uitraken.

Schumann 360: ik vond het helemaal niet leuk dat ik niks of maar weinig gezien heb en die kinderen van u waren echt te jong. Ze moesten ook rekening houden met kleinere personen. Ik vond het wel een mooi decor.

Hanschen Klein: ik heb er niks van begrepen. Dit was niet (rood en onderstreept) voor kinderen! Het is toch een kinderfestival! (De gehele zin in het rood)

La Grande Maison: dit was pas echt voor kinderen. (de zin rood onderstreept) Er was veel veel fantasie in verwerkt. Het was zeer goed geacteerd en een prachtig decor. En zeker niet moeilijk te begrijpen.

Om af te sluiten een vaststelling: een opvallende afwezigheid van nagenoeg de hele pers, iets wat een paar jaar geleden zowat ondenkbaar was. Sloeg de collectieve angst na de publieke bolwassing van Edward van Heer na vorig festival hen in de benen? Of duidt het op de ondanks alles stiefouderlijke houding van de nationale pers t.o.v. Het Kindertheater? Of was er die week zoveel belangwekkends te bekijken, dat andere plichten hen naar andere zalen riepen?

Bichos: dit vond ik heel goed geacteerd en een zeer tof decor. Ik vond het leuk dat we een tekst meekregen om te volgen. Het duurde wel heel lang. Ik ben niet in slaap gevallen (in de bus wel).

Dirk Verstoekt

Mui-Ling Verbist